Missa vespertina de la Cena del Senyor

Dijous. Catedral, 14 d'abril de 2022

Molt estimat Poble sant de Déu. Molt estimat Sr. Degà del Capítol. Estimats mossens. Estimada Coral. Estimats tots. Ens hem reunit aquí aquest capvespre, com milers i milers de comunitats cristianes arreu del món, per celebrar aquesta Eucaristia que és com el pròleg de la Pasqua, l'inici del camí de Jesús, a través de la mort cap a la nova vida de la seva resurrecció.

A la primera lectura d'avui, treta del llibre de l'Èxode, se'ns descriu el ritus de la pasqua jueva. Una festa plena de sentit, en record de la sortida d'Egipte, quan Déu els va alliberar de l'esclavatge i amb tot el que comportava aquest esdeveniment: el sacrifici i el sopar de l'anyell, el pas del Mar Roig, l'aliança a la muntanya del Sinaí, la travessia del desert i l'entrada a la terra promesa. Els jueus continuen celebrant amb alegria aquesta festa, amb un sopar en família i cants de gratitud a Déu. Ara bé, Jesús, en el darrer sopar que celebrava amb els seus, li va afegir un nou sentit, duent-la a la seva plenitud.

Ara nosaltres celebrem la pasqua cristiana, la mort i resurrecció de Crist i la seva celebració sacramental en l'Eucaristia. En aquest sopar ple d'emoció, quan ja havia arribat l'hora de «passar d'aquest món al Pare» —aquest és, precisament, el nou Èxode—, Jesús va voler deixar als seus en l'Eucaristia el memorial de la seva mort salvadora. Com ens ha explicat sant Pau, no només seria Jesús des d'aleshores el veritable Anyell, la Pasqua definitiva, sinó que va voler que els seus deixebles, en aquest sopar amb què inaugurava la seva Pasqua, participessin ja, d'una manera misteriosa, del seu Cos i de la seva Sang. Amb aquell gest del Pa partit i del Vi compartit, avançava i inaugurava ja sacramentalment el seu sacrifici pasqual a l'ara de la creu, per a la salvació del món.

Però, a més, encarregà als seus deixebles que el celebressin després en cada Eucaristia, fins a la seva vinguda gloriosa al final del temps, esdevenint així ell mateix aliment per al camí dels seus.

Alegrem-nos, germanes i germans, i participem amb gratitud de l'Eucaristia, rebent amb fe el Cos i la Sang d'aquest Crist que ens vol fer partícips de la seva pròpia vida. L'Eucaristia és el testament de Jesús que mai no sabrem agrair prou i que dóna llum i força a tota la nostra existència.

Però a més a més, en aquest comiat, ell ens va voler deixar una altra herència: el testament de l'amor fratern. L'Evangelista Joan, que no narra en aquest moment la institució de l'Eucaristia, sí que narra, en canvi, el gest d'humilitat servicial de Jesús, quan va prendre un gibrell, es va cenyir una tovallola i rentà els peus dels seus deixebles.

Així ens va ensenyar la gran lliçó de l'amor fratern, que té molta relació amb l'Eucaristia que celebrem, i sobretot amb la seva entrega pasqual a la creu. L'amor és l'essència de la Pasqua: «he vingut a donar la vida per tots els homes», diu Jesús. L'amor és l'essència de l'Eucaristia: «el més Cos és "per" vosaltres», diu Jesús.

Si tots mengem del mateix Pa, si tots participem del mateix Vi, és a dir, si tots combreguem amb el mateix Crist Jesús —ell, que es va entregar per nosaltres a la creu i que ara se'ns torna a donar com a aliment—, la conseqüència és que cal que ens acceptem els uns als altres, que ens estimem, que ens rentem els peus els uns als altres, que ens tractem amb actitud de servicialitat.

Jesús fa aquest gest: renta els peus. Fa un gest d'esclau. Ell, que tenia tot el poder. Ell, que era el Senyor, fa el gest d'esclau.[1] I després, aconsella: «Feu aquest gest també entre vosaltres». En altres paraules, serviu-vos uns als altres, sigueu germans en el servei, no en l'ambició, com algú que domina l'altre o que trepitja l'altre. Necessites quelcom? Algun servei? Doncs jo te'l faig. Això és la fraternitat cristiana. La fraternitat és sempre humil: sempre està al servei. Aquesta és la regla de Jesús i la regla de l'Evangeli: la regla del servei, no del domini, o de fer el mal i d'humiliar els altres.

Adonem-nos com el manament nou que ell ens dóna demana un amor d'humilitat i de servei: «com jo us he estimat», diu ell. I també: «vosaltres us ho heu de fer els uns als altres». Que el Senyor ens concedeixi de copsar el seu veritable esperit, especialment en aquest temps de post-pandèmia i de guerra fratricida a Ucraïna. La guerra és l'antítesi de la celebració d'avui, del que és l'essència de l'eucaristia. La guerra, com afirmava el papa Francesc en el rés de *l'Ängelus* del proppassat diumenge de Rams, ens porta a actes horrorosos contra persones i pobles, contra la població civil. La guerra sempre vol vèncer amb la manera de fer del món, es a dir, amb la força, l'opressió i la mort. En canvi, el Crist s'ofereix a la creu perquè regni la vida, l'amor i la pau. El diumenge, el papa ens demanava que preguem perquè es deposin les armes, que en aquests dies sants hi hagi una treva. No per a recarregar-se d'armaments —com diuen que fan tant un bàndol com l'altre—, sinó perquè floreixi la veritable pau. Sortosament, a casa nostra, davant l'horror de la guerra, hem vist també la solidaritat i la generositat de molts: dels voluntaris de Càritas, de sant Egidi, de la Fundació «Bona nit» de Tarragona, de la fundació Coopera que, gràcies a ella, podem acollir refugiats ucraïnesos a la residència del Seminari i a la Casa d'Espiritualitat de la Selva del Camp. Agraïm també l'esforç d'altres institucions que es preocupen de debò pels refugiats i pels pobres.

Amb tot, des de la perspectiva evangèlica, el que cal sempre és la servicialitat en l'amor, el que ens cal progressar és en la germanor i en la humilitat explicitades amb els propis gestos de Jesús. El que ens cal progressar és en una major austeritat, en el refús de la mundanitat, en allò de «fer-se no res i prendre la condició d'esclau...». Potser, de nosaltres els cristians, els nostres contemporanis n'esperarien un testimoniatge més clar. Potser la pandèmia i la guerra que ara ens afecta a tots ens està fent una crida a viure amb més autenticitat aquesta imitació de Jesús. ¿Per què ens costa tant de marcar la diferència de Jesús? Fixeu-vos què ens diu el Mestre: «entre vosaltres no ha de ser pas així, qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor» (Mc 10,43). Per què transparentem tan poc aquest rostre de Jesús?

La Pasqua —ja a partir de l'Eucaristia d'avui—, cal que ens faci créixer en l'amor, imitant el que Jesús va fer en tota la seva vida: curar els malalts, consolar els tristos, dedicar el seu temps als altres. I ara es treu el mantell i s'ajup per servir i rentar els peus, i ben aviat es despullarà de la seva vida, per morir a la creu per tots.

Molt estimats i estimades. Acceptem aquest doble testament de Jesús. Ens ha encarregat que celebrem la seva Eucaristia. Ens ha encarregat que ens estimem els uns als altres. En el moment del seu comiat, això és el que ens ha deixat en herència. Dos gestos del mateix amor, un amor que tindrà el seu moment culminant a la Creu. ¿Som, volem ser deixebles de Jesús? Ell mateix ens ha indicat el camí: feu el que jo he fet, celebreu l'Eucaristia en memòria meva, rebeu el meu Cos entregat, la meva sang vessada, i després renteu-vos els peus els uns als altres, és a dir, feu-vos els servidors els uns als altres, estimant-vos com jo us he estimat, fins a l'extrem.

Això ens compromet a tots, i d'una manera especial als mossens, a qui d'alguna manera va instituir en aquest darrer sopar com a ministres seus, a ser servidors i a entregar-nos generosament pels altres. En una comunitat cristiana hi ha molts moments i moltes iniciatives: Càritas, grups d'atenció als malalts, acompanyament humà i espiritual, catequesi, pastoral amb infants i joves, atenció als emigrants i desvalguts, i voluntariats de tot tipus. És com en la vida familiar i professional. En tots aquests àmbits es multipliquen els moments de servicialitat, que són la millor ocasió perquè mostrem amb les obres que hem après la gran lliçó d'amor que Crist ens ha deixat. Si creiem en l'amor, aleshores sí que es podrà dir que hem celebrat bé la Pasqua.

[1] Francesc, *Homilia en la Missa de la Cena del Senyor*, Centre Penitenciari de Velletri, Roma 18-IV-2019.

Continuem ara aquesta Eucaristia del Dijous Sant. Rememorant aquest moment clau de la vida i del llegat que Jesús ens ha deixat, deixem-nos impregnar per la profunditat de la mateixa celebració litúrgica d'aquest vespre. Aleshores començarem a estar preparats per tal de fer de la nostra pròpia vida un lliurament a Déu i als altres. En definitiva, la nostra pròpia vida estarà preparada per a esdevenir una ofrena agradable a Déu.